

HVA ORDET VIRKER

"I er alt rene på grunn av det ord jeg har talt til eder." [Joh. 15, 3](#).

I de to første versene av Joh. 15 sier Kristus at den gode gren skal renses, og at den skal bære frukt. I v. 3 sier han så: *"I er alt rene på grunn av det ord jeg har talt til eder."*

Dette er jo et besynderlig ord, mørkt og dunkelt, særlig for dem som ikke lever i troen. Dette er en åndelig renhet, for den kommer av hans blotte ord. Og det er en renhet som den evige dommer selv godkjenner, for det han kaller renhet, må gjelde for renhet både i himmelen og på jorden. Ellers kan vi ikke være trygge for at det vi kaller renhet, godkjennes av ham. Vi må derfor høre det av hans egen munn. Alt beror på om han godkjenner meg. Har jeg en renhet som består for Gud, gjør det ingenting om jeg selv og alle andre ser bare urenhet hos meg. *"Hva Gud har rensset, skal ikke du holde for urent"* ([Ap. gj. 10, 15](#)).

Skriften taler om to slags åndelig renhet. Den ene er den som Gud virker i våre hjerter ([Ap. gj. 15, 9](#)): Han rensset deres hjerter ved troen. Det er altså en renhet som er i oss.

Den andre er en befrielse fra synden som er vunnet ved offer. Ved den er jeg frikjent fra min synd, rettferdiggjort. *"Jesu, Guds Sønn's blod rensset fra all synd."* Det er denne renhet som i Det gamle testamente avbildes ved forsoningsoffrene. Esaias sier om Kristus: *"Herren la all vår synd på ham."* Johannes sier: *"Se det Guds lam, som bærer verdens synd."* Men også denne renhet fra synden får vi ved Ordet. *"Han rensset den, nemlig menigheten, ved vannbadet i Ordet."*

Vi skal nå undersøke hvordan det er med disse to slags renhet, og hvilken det er Kristus mener her. Det er mange som mener at de troende er tilbøyelige til å trøste seg med den tilregnede rettferdighet, og selv frykter de også for at de bare vil trøste seg med den. Så ser de forbi den renhet som Gud skal virke i oss.

Det er noen som mener at de kristne ved megen tro og bønn og iver i helliggjørelsen kan bli så rene at de til slutt er helt syndfri. Andre vil ikke vite noe av en renhet som vi har i vårt hjerte. Den eneste forskjell på troende og de andre er at de første tror på Kristus og har hans rettferdighet.

Det er lett å bevise at de har urett. *"Han rensset deres hjerter ved troen."* Det tales ikke her om syndens utslettelse, men om hjertet.

I [Esekiel 36, 25 og 26](#) står det: *"Og jeg vil sprengre rent vann på eder, og I skal bli rene. Fra alle eders urenheter og fra alle eders motbydelige avguder vil jeg rense eder. Jeg vil gi eder et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi inne i eder, og jeg vil ta bort stenhjertet av eders kjød og gi eder et kjødhjerte"*. Her tales uttrykkelig om et nytt, rent hjerte.

Og Paulus sier: *"For de som er etter kjødet, attrår det som hører kjødet til, men de som er etter Ånden, attrår det som hører Ånden til"* ([Rom. 8, 5](#)). Her sier han jo at det er en bestemt forskjell mellom de åndelige og kjødelige i deres sinn. Det er derfor en villfarelse å tro at de kristne ikke har noen renhet i seg selv, som skiller dem fra de andre. De troende har nok et nytt, rent hjerte, en ny, hellig ånd.

Men så sier noen: Hvis de har et rent hjerte, så har de jo ingen urenhet eller synd lenger. For Jesus sier jo at det er av hjertet alt utgår. Og når hjertet er rent, kan jo ikke engang onde tanker finnes hos dem. For synden ligger jo i hjertet, ikke i legemet.

Men her tar man feil, fordi man ikke trenger inn i Skriftens mening. For det nye, rene hjertet er ikke noe annet enn den nye, villige ånd ([Matt. 26, 41](#)). Det er Kristi Ånd i oss som strider mot kjødet ([Gal. 5, 17](#)). Nå sies det aldri i Skriften at kjødet hos de troende er hellig. Tvert imot, det strider slik imot Ånden at de ikke kan gjøre det de vil. Og derfor heter det: *"Men de som hører Kristus til, har*

korsfestet kjødet med dets lyster og begjæringer" (Gal. 5, 24).

Han taler altså om dem som hører Kristus til, og sier ikke at de er rene fra lyst og begjær. Nei, de er så onde at kjødet uavlatelig må korsfestes.

ER EN KRISTEN SYNDFRI?

De som kjemper for en kristen syndfrihet, sier: Bare det som jeg gjør frivillig mot et tydelig Guds bud, er synd. Det vi ikke gjør med full frihet, er ikke synd.

Dersom vi forklarer synd slik, kan vi nok gå med på at en kristen på en måte er syndfri. For en kristen gjør jo ikke noe mot et tydelig Guds bud med vilje. Gjør han det, er det fordi han blir overrumplet av fristelsen, som da Peter fornektet Herren. Om dette sier Paulus: *"For hva jeg gjør, vet jeg ikke, for jeg gjør ikke det som jeg vil" (Rom. 7, 15).* På samme måte må vi forstå det når det ble strid mellom Paulus og Barnabas, så de skiltes fra hverandre (Ap. gj. 15, 39), da Peter fornektet Herren tre ganger, og da han senere i Antiokia hyklet, så at Paulus for alles øyne måtte irettesette ham (Gal. 2, 11).

I Rom. 7, 20 står det: *"Men gjør jeg det som jeg ikke vil, da er det ikke mer jeg som gjør det, men synden som bor i meg."* Tar man det på denne måten er det vel sant at en kristens "nye jeg" ikke synder, som Johannes sier: "Den som er født av Gud, gjør ikke synd." Synden er ikke hans gjerning, men hans lidelse.

Men med alt dette har ingen apostel sagt at vi er syndfrie. Johannes sier uttrykkelig: *"Sier vi at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss."* Nei, hele vår natur er så gjennomtrengt av synden at vi ikke merker at vi synder. Den gamle urenheter henger ved i alt det vi gjør, tenker og taler, også når vi vil gjøre det gode. Når Skriften sier at et menneskes rettferdighet er som smittede klær, får vi erfare at urenheten har gjennomtrengt hver tråd i disse klær.

Vi tror ikke på Gud som vi skulle. Vi elsker ham ikke av all vår kraft. Vi ber ikke så andektig og varmt, og betrakter ikke Guds ord som vi burde. Vi blir lett utålmodige, sinte, egenkjærlige, hovmodige. Vi er ikke så nidkjøre for Guds ære og våre medmenneskers salighet som vi burde. Så kommer fristelsestidene da vi siktes av Satan. Da gripes vi i den grad av fristelser at vi ikke føler noe annet enn at fienden har oss helt og holdent i sin makt. Vi føler ikke Ånden, og jamrer som om vi var helt fortapte. Dette er jo de største helgeners erfaring.

Og likevel - hvor rent er ikke deres nye hjerte, deres åndelige sinn midt under alt dette. Hør bare hvor de sukker, bebreider seg selv og hvor de kjemper! Det er forferdelig for dem når de ikke føler den rene vilje, det hellige, alvorlige hat til synden. Men de klager over at de elsker sin synd. Er ikke denne ånd ren og hellig?

Legg merke til hvilken forskjell det er mellom dem og de kjødelige, som er helt tilfreds med seg selv og bare forsøker å forsvare, unnskyldte og beholde sin synd.

Således er de troende rene etter sitt sinn. Derfor trenger de medlidenhet og trøst istedenfor bebreidelse og straff. Og når Skriften straffer og truer, er det ikke henvendt til disse, men til de selvsikre, som er oppblåst i sine synder. *"For dersom I dømmes eder selv, skal I ikke dømmes."* Når korintierne angret, trøstet apostelen dem (2. Kor. 7).

Når Jesus vasker disiplenes føtter, er det en vakker lignelse på vår åndelige renhet. Jesus bekymret seg ikke om føttene var rene. Det betyr, som Luther sier, vandringen og dens renselse. Det er bare deres vandring som er uren, sier han. Den må stadig renses. Men dere har en annen renhet som er fullkommen.

JESUS VIL MED SITT DYRE BLØD VÆRE VÅR RENHET

Vi skal nøye legge merke til Jesu ord: *"Den som er badet, trenger ikke til å vaske annet enn føttene, men er ren over det hele. Og I er rene, dog ikke alle" (Joh. 13, 10).*

Herren skjelner altså her mellom livets renhet (og sier om den at den stadig må fornyes) og den renhet som de hadde gjennom et bad som gjorde dem rene. Og når han sier at de er rene, taler han om dette siste. Det forstår vi også av den ting at det er han som nå taler, som utgjør sitt blod til verdens soning. Han hadde samme aften sagt: *"Mitt blod utgytes til syndenes forlatelse"* ([Matt. 26, 28](#)).

Tankegangen er den samme på begge steder hvor Kristus taler om deres renhet. Først taler han om en ufullkommen renhet og nødvendigheten av en fortsatt renselse, og siden om en fullkommen renhet som de har samtidig.

Ved fotvaskingen sier han at de behøver en stadig renselse under vandringen, og taler deretter om den fullkomne renhet. Og i Joh. 15 har han alt om rensingen av den gode gren, så den kan bære mer frukt, og så taler han om en renhet som de alt hadde: *"Nå er I rene -."* Vi legger merke til at det er samme sak han taler om.

Kristus pleier aldri å rose den renhet og styrke som er i oss. Han advarer tvert om imot å se på den og glede seg over den - slik som han forutsa Peters fall, etter at han hadde forsikret Kristus om sin styrke. Eller som da disiplene talte om hvordan åndene hadde vært dem lydige: *"Gled eder ikke over at åndene er eder lydige, men gled eder over at eders navn er skrevet i livets bok."*

De skulle bare glede seg over den uforskyldte frelse. Den som gleder seg mer over Guds kraft i oss enn over forsoningens nåde, er mindre overensstemmende med Kristus enn den som bare føler seg svak og har all trøst i Kristus. Han vil selv med sitt dyre blod være vår renhet og vår trøst.

Når Jesus sier: *"I er rene på grunn av det ord jeg har talt til eder,"* er det det samme som han sier da han sender ut apostlene: *"Den som tror og blir døpt, skal bli frelst."* Eller når Paulus uttrykker det slik: Han renses menigheten ved vannbadet i Ordet. Se nå hvordan Kristus stadfester Skriftens store hovedlære: at vi for Gud blir rettferdiggjort ved troen. Paulus sier at troen kommer av forkynnelsen, og her sier Kristus: Dere er rene på grunn av det ord jeg har talt til dere. Dere har ikke gjort noe annet enn at dere har hørt min tale, og så er troen oppstått i deres hjerte, og dermed er dere rene.

Og dette sier Kristus selv, som skal dømme på den ytterste dag. Å, det må fryde et menneske i hans innerste sjel at Herren selv taler slik! Han nevner ikke en eneste gjerning, men bare sitt ord. Bare ved det blir vi rene, fordi dette har virket troen.

HVORDAN KOMMER EN TIL TROEN?

Skriften gjør hele vår frelse avhengig av troen. Vi vil derfor nå samle oss om spørsmålet: Hvorledes kommer man til troen? Og: Hva er troen?

Kristus sier: *"På grunn av mitt ord."* Og i [Esaias 55](#) leser vi: *"Hør, så skal eders sjel leve."* Troen kommer av hørelsen. Den kommer ikke av seg selv. Den kommer ikke ved at vi ønsker og venter på Den Hellige Ånd, heller ikke ved å arbeide på sitt hjerte for å få det til å tro.

Stans og hør hva Gud taler om, og ta ham på ordet, og vær sikker på at han ikke lyver. Det kan være hvordan det være vil med din fortjeneste eller ditt elendige strev for å bli bedre, og det kan føles hvordan det vil i ditt hjerte. Kan du bare ta Gud på ordet og med hjertets tro ta imot hans vitnesbyrd om Kristus, så har du straks hele Frelseren med alt det han har vunnet for deg.

Hør hvor vidunderlig Paulus taler om dette i [Rom. 10, 6-8](#): *"Rettferdigheten av troen sier så: Si ikke i ditt hjerte: Hvem skal fare opp til himmelen - det vil si: for å hente Kristus ned-? eller: Hvem skal fare ned i avgrunnen - det vil si: for å hente Kristus opp fra de døde - ? Men hva sier den: Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte. Det er troens ord, det som vi forkynner, for dersom du med din munn bekjenner at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud oppvakte ham fra de døde, da skal du bli frelst."*

Ordet er deg nær. Du har Ordet - Ordet om troen. Ta imot Ordet, så har du Kristus. Du synes at

Kristus er så langt borte, som om han var i himmelen eller i avgrunnen. Men du vet hvor han er, og hvorledes og når han kan bli din.

I det øyeblikk ordet om Kristus får rom i ditt hjerte, har du Kristus med all hans fortjeneste, ja, alt det dette Ordet inneholder. Så meget betyr Ordet: Ved det er dere rene. På den måten frelser troen oss. Gud gir deg et ord, du tar imot det, og straks har du det dette ord inneholder.

Det var dette Jesus ville lære oss da han gikk omkring og hjalp alle ved sine ord. Han sa et ord, de trodde det, og straks skjedde det.

Særlig lærerrikt er eksemplet om kongens mann i [Joh. 4, 46-50](#). Hans sønn ligger for døden. Han ber Jesus komme og helbrede gutten. Jesus ga ham et ord: "*Gå bort, din sønn lever.*" Da trodde mannen og gikk, men først neste dag fikk han greie på at gutten var blitt frisk akkurat i det øyeblikk Jesus sa det.

Se her hva det er å vandre i troen! Mannen fikk ikke se noe. Jesus gikk ikke med ham, han fikk heller ikke noe legemiddel med seg som han kunne se på. Han fikk bare et ord.

Slik skal også vi la oss nøye med ord av Herren, vandre i troen, selv om vi ikke ser at det går i oppfyllelse. Men der hjemme i himmelen er nå alt vel, vår sjel er ren. Ja, selv om vi vandrer i mørke, skal vi en gang få se, på den store dag, at det virkelig var slik som Ordet lovt.

Det er overmåte viktig å kunne prege dette inn i ditt hjerte. For mange har en pinefull kval før de kommer bort fra sine følelser og forstår denne hemmelighet: å begynne med å ta imot et ord av Kristus og stole på det. Man vil alltid føle noe i sitt hjerte og ha erfaring om Åndens liv i sitt hjerte, før man tror. Men slik går det ikke før vi først tar imot Ordet.

Men hvordan kan jeg vite at det hører meg til? sier du. Kristus er død for alle, og Ordet tales til alle. Men derfor er ikke alle salige. Herren sa jo: "*I er ikke alle rene.*"

Gi nå akt på Ordet! Bare Ordet fra Guds munn kan gi deg denne visshet. Troen kommer av hørelsen, og "*den som tror, har vitnesbyrdet i seg selv.*" Og når alle ikke blir salige, kommer det jo nettopp av det at de ikke tror. Hadde Judas trodd Kristi ord, ville han også blitt ren og salig. Men han foraktet det Jesus sa til ham.

Legg altså merke til hvordan Gud taler. Den frelsende tro er ikke en søvn på den gamle kunnskap, men en fattig synder som tar imot tilsagn om nåde. Du ser det jo på alle som ble frelst. Synden og Guds dom forskrekket dem. Men ordet om Kristus dro dem til hans føtter, og da sa han: "*Din tro har frelst deg.*"

Å få sin trøst av nådens tilsagn og siden under alle anfektelser av synden og loven å holde fast på dette, det er tro. En slik tro binder sjelen til Kristus og hans ord, så at han ikke kan leve uten ham. Troen kommer av hørelsen.

Har du din tro av vær og vind, av ingenting, av hjertet, fra dine egne tanker, så du ikke trenger Ordet, da er det ikke tro, men en kjødelig sikkerhet. Derfor sier Kristus bare: "*På grunn av mitt ord.*" Han vil ikke en gang nevne troen, men bare sitt ord for å feste all oppmerksomhet på Ordet. Vi skal vite at vi ikke frelses ved en tro som vokser ut av hjertet, men alene ved den tro som skapes av hans ord.

TROR DU DET, SÅ HAR DU DET

Du er bekymret over dine synder, ondskaper i ditt hjerte, hvor kald, sikker og ugudelig du er. Du er blitt til skamme i det du forsøker å gjøre. Men nå får du høre om Kristus. Ordet inntar ditt hjerte og virker trøst, lengsel, håp. Dette er den tro som gjør deg salig.

Jesus sier: "*Så elsket Gud verden at han ga sin Sønn, den enbårne.*" Du er også i verden, derfor er Kristus også gitt deg. Får nå dette rom i ditt hjerte, så det trøster din sjel, så er det tro. Da sier Jesus: "*- forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.*" Tror du dette ordet, har du

full visshet om at du ikke skal fortapes, men ha evig liv. På denne måten må troen stå på Ordet, og har da alt det Ordet inneholder og lover.

Se nå på disiplene. De var Jesu oppriktige venner. Jødenes fiendskap og alt det han sa om forsakelse, fikk dem ikke til å forlate ham. De trodde på ham, ikke bare at han var Guds Sønn, men også på at de hadde hans nåde, hvor dunkelt de enn forsto ham her. Ved denne tro var de skilt fra verden, de levde og døde for sin mester.

Men ved siden av dette rene sinn ser vi deres fordervede natur bryte fram. Peter fornektet ham tre ganger. Likevel sa Jesus at Peter var i troen: *"Jeg ba for deg at din tro ikke skulle svikte."* Og nå er dere rene!

Her ser du hvordan de var som Jesus kalte rene. Er det slik for deg at du ikke spør etter noe annet, om du bare får være hans, og med visshet tror det - da er din skrøpeligheit ingen hindring. Da har du anger nok, omvendelse nok. Tro bare hans nåde, hans ord, og alt er vel! Du er ren i ham.

Men du sier: Jeg føler det som om hele mitt indre er urent. All slags synder dukker fram, og det som er det verste er at jeg føler kjærlighet til en viss synd og får meg ikke til å hate den - kjenner ikke noen vilje til å bli kvitt den.

Dette høres ikke bra ut, men det er ikke til døden. Det at du kjenner hjertets urenheter, vitner bare om at Ånden straffer alt det som er i kjødet - og i kjødet bor det intet godt. Og det er ikke underlig om du synes å elske visse synder. Hvordan kan jeg kjenne fristelser, ond lyst og begjær uten som kjærlighet til synden?

Men er du en kristen, skal du også vite at du hater de samme synder. Men kan jeg både hate og elske de samme synder? sier du. Ja, kjødet og ånden står hverandre imot, så dere ikke skal kunne gjøre det dere vil. At du ikke har vilje til å bli kvitt en synd, det viser at du samtidig både har kjærlighet til synden og hat til den - det første i kjødet, det andre i ånden.

En kristen er ikke bare ånd, men også kjød. En kristens liv er et delt og sønderslitt liv, under den daglige strid. Derfor føler vi ikke bare den rene vilje, men føler denne bedrøvelige blanding av ånd og kjød. De uerfarne, selvgjorte helgener forstår ikke noe av dette. Men se bare på Davids klage og Paulus sukk etter forløsning fra dette dødens legeme. Det er denne strid som aller mest vitner om det rene sinn.

At du hater og fordømmer din kjærlighet til synden, at du hater mest de synder du elsker mest, er det viktigste tegn på det rene sinn.

Mange uomvendte kan hate de synder som de ikke elsker. Men å hate den synd som jeg elsker mest - det vitner om det rene sinn. Da disiplene trettet om hvem av dem som var størst, følte de ikke at de hatet egenkjærligheten. Men da de var kommet til seg selv, hatet de den sikkert. I et øyeblikk sa Peter; *"Jeg kjenner ikke denne mann"*, i neste øyeblikk gråt han bittert over det.

Det er han som kalte disiplene rene, han som har øyne som ildsluer, som til slutt skal dømme levende og døde. Han kaller dem rene i samme stund som han forutsier deres svakhet. Da de gikk ut til Getsemane sammen med sin bedrøvede herre, ble det en trette mellom dem om hvem som var den største. Da han svettet blod, maktet de ikke å våke med ham hvor inderlig han enn ba dem om det. Da han ble fengslet, flyktet de. Da han avla en god bekjennelse, fornektet Peter. Legg merke til at det var om disse han sa at de var rene på grunn av det ord han hadde talt til dem. Å, dette vil jeg aldri glemme! Her ser jeg klart hva denne forsoning skjuler. Her ser jeg klart hva som er selve kjernen i evangeliet: Vi blir rettferdiggjort ved tro. Her ser jeg det store alvor i forkynnelsen av at Jesu, Guds Sønnens blod renses oss fra all synd.

Det er jo helt urimelig for all fornuft at så urene mennesker skulle kunne være rene for Gud. Men da aner jeg at Kristi blod gjelder mer i Guds øyne enn i våre, gjelder mer i himmelen enn på jorden. Akk, var vi der oppe og så i det rette lys hva Jesus har gjort, skulle vi se oss som et fnugg i vektskålen imot ham, den store, uendelige Herre som ga seg selv hen til vår forsoning.

Om jeg ikke forstår alt, så vet jeg at det som gjelder for ham, skal gjelde for oss. Jeg vil aldri glemme at Jesus sa: *"I er rene på grunn av det ord jeg har talt til eder."*

(Afsnit fra "Vejledning til Fred" af C.O.Rosenius - Lunde Forlag 1968 - Shafan 09-05-14)
